

Den sande tro gjør oss glade.

— Da blev disiplene glade, da de så Herrens. Joh. 20:18.

Så ofte blir det sagt: Jeg kan ikke bli en troende, for da mister jeg min glede. Skal jeg bli iblandt bønnefolket, må jeg nødvendigvis være et hengede. Men det ovennevnte ord forteller oss noe ganske annet. Det står om Herrens disiplene, at da de så Herren blev de glade. De hadde ikke vært glad før, fordi Kristus var skjult for dem. Men i det øieblikket han åpenbarte sig for dem, strømmet glede inn i deres sjeler.

Kjære leser, har du noensinne mistet din glede ved å få besøk av din beste venn. Det var kanskje mørkt og tungt for dig. Du gikk der grænde med bøiet hode. Men så plutselig en dag banker det på din dør, og du får se et kjent og kjært hode stikker inn. Hvordan virket det? Blev du bedrøvet og engstelig? — Nei, du blev glad ved å få besøk av din venn. Du blev opmunnet bare ved å se de lyse solskinnansiktet, og du merket at skyggene forsvant fra din egen panne. Hvad skal vi vel med gode venner, hvis vi ikke skal ha glede av å se dem?

Kan det være anderledes med din venn som heter Jesus. Han som var og er den beste av alle venner. Nu kommer denne venn til dig, kanskje du er i en sådan stilling at du just i denne stund trenger ham særskilt. Kanhende du ligger syk ensom og forlatt. Eller det kan hende du er på et tørt sted hvor du merker liten forståelse. «Angst og fortvilet du ser dig omkring. Etter et feste. Men ser ingenting». — Hør min lidende venn, din Jesus er dig nær. Han løfter sine naglemerkede hender over dig. — En dag finner vi disiplene i et dypt mør-

ke. Også dem kjente sig ensom og forlatt, men plutselig våkner de op av sitt misnøt ved å høre frelserens glade hilsen klinger der imøte: «Fred være med eder». Da sank der en hellig afterfred over deres lidende sjeler. «Da blev disiplene glade, da de så Herren».

A bli en troende er å få den Herre Jesus til venn. Ja i alle livets forhold å se ham. Takke ham for alle ting, være tilfreds som han stiller det for dig. Han er jo din daglige frelser. Frelser fra sjelens ufred og frykt, fra misnøt og mishap, fra angst og bedrøvelse. Ja fra synd og dom og død. Ja fra alle mørkes makter som finnes og som tenkes kan.

Han frelser fra all synd. Lovet være Gud og lammet.

Må vi få å kjenne ham i vår nærhet som den han virkelig er. Da skal all menneskefrykt, og alle mørke skyer bli streket av oss. Gud lengter etter at hans folk skal prøve ham. Gjør vi det? De gamle prøvet ham, og blev ikke beskjemet. Han vil også idag åpenbare sin gamle kraft iblandt oss. Må Herren hjelpe oss til å få oppleve ham pånytt. Oppleve hans kraft og seier. Opplev at han sørger for oss, og dekker over oss med nåde og miskunnhet.

Kjære troende venner. La oss stille oss under korsot, og motta korsotens herlige kraft til seier og fornyelse.

«De så op til ham, og strålte av glede, og aldri rødmet deres åsyn av skam».

«Dyrene, dyrene selv om trengs ler kommer, bøl blott dypt min vel. La mig i din kjærlighet få blive, bære frukt for dig».

O, dyrene ned i dig. Da opad går min vel. G! visdom kjære

Gud, så jeg følger dine bud. Hjertelig hilsen til alle bladets lesere.

Eders i nåden bevarede.

Didrik T. Sollil.

Oprop

Vi leser i «Det Gode budskap» og «Misjons-Røsten» om at vår kjære bror Hans Svendberg har vært meget syk. Det blev gjort ivrig bønn for ham og hans kjære i Møllertgt. 38, Oslo. Ja, et hav av bønn og tårer til ham, som hører bønn og besvarer bønn. Undertegnede har kjent br. H. Svendberg fra småguttdagene, og med glede kan vi si: Han er et utvalgt vidne. En blandt de få.

Vil også de enhver leser, gjøre alt hvad man kan, for å sende ham og hans kjære til sitt nedbrutte legeme.

De må du ikke glemme! Herren skal betale dig igjen.

Ordspr. 19:17, Matt. 10:40—31 og kap. 25, 34—40. Hebr. 6:10.

Når du har lest disse henvisninger fra Herren til dig, om du kan hjelpe vår kjære bror og medarbeider, så er det umulig at du kan holde din hjelp og gave for dig selv. Skriften sier uttrykkelig at vi er skyldige til å hjelpe ham, og enhver som lider.

Br. H. Svendberg tilhører den samme menighet som alle de herlige tilhører: Den medutvalgte menighet (1. Pet. 5, 13).

Send bønnet til: **Hardy Mosberg, Festningsgaten, Halden.**

Send bønnet med det samme du har lest opropet.

O. Karlsen.

— Er du sørgmodig, så er det bare djevelen som vil at du ikke skal være glad. Syng og lov og pris Gud, og ditt hjerte vil bli lett og glad.

Luther.

Ha tro til Gud.

«Jeg er kommet som et lys til verden for at hver den som tror på mig, ikke skal bli i mørket.» (Joh. 12:46).

Ordet som taler om Jesus som lys, har særlig gledet mig den siste tid. En dag satt jeg og så solen for siste gang i år, forgyllte den øverste topp av et høit fjell. Med vemod så jeg de siste stråler forsvinne, og visste at mørket i naturen nu for alvor vilde bli større for hver dag. Med mørket følger som regel en viss uhygge, og alle lengter til den tid at solen atter bryter mørket.

Det åndelige mørke i den enkelte sjel som er fremmed for Gud, er allikevel tusen fold verre. Jesus sier dog så deilig: Hver den som tror på ham ikke skal bli i mørket.

Herlige sannhet. Ved troen på Jesus forvandles det mørke til lys, ufred til fred, sorg til glede o.s.v. «Eders hjertor forferdes ikke, tro på Gud og tro på mig». Selv forferdelse — må vike ved at lyset fra Jesus bryter frem. Intet under at apostelen Paulus inspirert av den Hellige ånd roper ut til de troende: «Og grip foruten alt dette, troens skjold, hvormed I skal kunne slukke alle den andres brennende pile.» (Efes. 6:16).

Muligens rekker disse linjer også en kjempende — en for hvem lys og mørke synes å kjempe om herredømmet, en for hvem tvilten på dig selv, dine omgivelser med mere, synes å slukke alt lys.

Kjære venn: Husk, det er Jesus som er årsaken til ditt håp. Ikke dine følelser eller de umulige omgivelser, din godhet, din utholdenhet i bønn o.s.v.

«Jesus sier: Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på mig ikke skal bli i mørket».

Troen på Jesu fullkommenhet, for oss på alle områder, er den

løftestang som løfter over alle tvilens og prøvelsens dyp. Ja den er det skjold som slukker alle fiendens pile. Tro er å hvile på det Herren har sakt. Når David etter et langt vekslende liv, uttaler sine siste ord, sier han blandt annet så selersikkert: «Har ikke mitt hus det således med Gud? En evig pakt har han jo satt mig. Ordnet i alt og sikret. All min frelse og alt hvad han behager. Skulde Han ikke la det fremspire.» (2. Samuel 23—5).

Ser vi på Davids hus, så møter øiet meget som ikke gleder, ser vi på folks fremtid, så var det også der meget som kunde skape bekymring. David ser dog Herrens løfte så klart, at han utroper: Herren har sikret. All min frelse, og alt hvad han behager.

O, vidunderlige sannhet!

GUD HAR SIKRET

Han som holder havet i sin hule hånd og veier bjergene på sin vektstakal. Har sikret all vår frelse og alt hvad han behager, og sikret oss i Jesus. Den som tror på Ham skal ikke bli i mørket.

«Ha tro til Gud, og solen må, tross mørke skyer klart fremgå. Guds hjerte har, din vel utvalgt. Ha tro til Gud, det jevern alt».

Sletnes i Finnmark den 23—11 1937.

Oskar Gamst.

Kvitteringer.

Til Svendbergs hjemreise:

Fra en ubenevnt, Moss, kr. 5.00.

Til Berger N. Johnsen

fra M. Kvalvik kr. 5.00.

Hjertelig takk.

G. Iversen.

Vekkelsen i Bergen 1920

Av først. A. C. Gabrielsen

Grunnen til denne vekkelser blev lagt i Skien under fire måneders virke jeg hadde sammen med Rein Seehus i Tabernaklet derstedt hvor Reins far C. M. Seehus dengang var forstander. I disse fire måneder blev det bedt meget for Bergen.

Tanken med nedskrivningen av disse erindringer er ikke å forherlige de redskaper som Gud brukte, men Ham som ga oss vekkelser som svar på bønn. Må Herren få åpenbare vidner og profeter nu for Jesus kommer — av samme ydmyke sinn som søperen Johannes ved Jesu første komme. Han vidnet om sig selv: «Jeg er en ropende røst». En røst kan høres, men ikke sees. Vi kom til Bergen noen dager før påsken i 1920, og tok inn i et

pensjonat, hvor vi blev henvist til vårt værelse for natten. Neste morgen blev vi overrasket med at vertinnen bad oss å flytte. Hun sa: «Dere passer ikke her» og henviste oss til et kristelig hotell. Vi synes jo at vår begynnelse i byen begynte å bli litt underlig, men vi prist Herrens gjennom alt.

Våre første møter hadde vi i lokalene «Glimt» som rummer ca. 4—500 mennesker. Møtene begynte på torsdager. Det varte ikke lenge før lokalene blev overfylt med folk. Herren ga oss nåde til å gi trompeten en klar lyd. Guds folk våknet op for nødvendigheten av å bli brennende i ånden og tjene Herren — og syndere våknet op av sin syndessavn og omvendte sig til Herren. Både menn og kvinner,

unge og gamle — ja også barn blev herlig frelst.

Det gikk med denne vekkelser, som med vekkelser i Israel i prof. Samuels dager. Da Samuel satte stevnemøte i Mispa med alle som våknet op og vilde tjene Herren alene (1. Sam. 7) kom Filisterne og drog op imot Israel (v. 7). Fl. av filisterne d. v. prestene reiste sig imot vekkelser og forsøker å legge hindringer i veien for dåpskandidatene som begjærte sig utmeldt av statskirken. Mange av eldre troende og de nyfrelste blev nemlig ordet lyd og lot sig døpe. Guds vel blev dem nøiere undervist — også m. h. t. dåpen i vann. (Ap. gj. 18: 24—28). Troen kommer ved forkynnelsen og forkynnelsen ved Guds ord. Rom. 10: 17.

Meget av årsaken til at så mange troende ennu ikke har latt sig døpe efter sin omvendelse, er at denne sannhet ikke er blitt dem forkynt. Det var ialfall tilfelle med mig.

Vår første dåpshandling hadde vi ved Hellen — ett sted litt utenfor byen hvor der var meget vann. Der blev 54 lykkelige sjeler døpt til Kristus (Gal. 3: 27) efter at de selv hadde avlagt sitt vidnesbyrd om sin tro på Kristus. Ap. gj. 8: 36—39.

To uker derefter hadde vi atter dåp — denne gang på Koppene, hvor ikke mindre enn 76 troende lot sig døpe. Priset være Herrens navn!

Nu begynde forfølgelsen for alvor. Vi mistet det ene lokale efter det annet. Der blev skrevet mot vekkelser i avisene, og tilslutt blev vi nektet alle lokaler. Vekkelserens brand var imidlertid tendt, og vi kjente alle veisignelsen av Jesu ord: «Salige er I når de spotter og forfølger eder og lyver eder allehånde ondtd på for min skyld. Gled og fryd eder» o. s. v.

Vi fikk også innkaldelse til politikammeret hvor vi for eftertiden blev nektet adgang til friluftsmø-

ter innen byens grenser. Ved denne tid fikk vi ny innkaldelse til politiet. Der meddelte politifullmektigen oss at vi var ilagt 500 kr. hver i mult (altså Rein S. og mig) for overtredelse av disenterloven. Noen av prestene var nemlig blitt meget forarget over den strøm av folk som kom og begjærte sig utmeldt av statskirken. Det var nemlig flere av disse som blev nektet utmeldelse, og som vi allikevel døpte efter deres eget ønske. Prestene anmeldte oss derfor til politiet — stikk imot Guds ord (I. Kor. 6: 4—8). Mange vil nok undres over at mulkten var så stor — og det med rette.

Fullmektigen var meget høflig mot oss da han spurte om vi vilde vedta mulkten. (Det gikk nemlig rykter om at vi hadde store inntekter — 30 kr. for hver dåpskandidat). Vi svarte at det var prestene som ikke hadde gjort sin plikt og at vi ikke kunde erkjenne oss skyldige. (Forts. side 2).

MISJONSØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15 i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Årskiftet

Atter er et år snart rullet inn i evigheten og vi har et år mindre å virke i her på jorden. Tiden flirer ivel og vi kan nesten ikke fatte at det går så fort som det gjør.

1937 har vært et år med store og betydningfulle begivenheter. Ute i verden har den ene store konflikt etter den andre skaket og menneskene. Den ene begivenheten etter den andre vidner tydelig klart at tiden heretter er kort og må Gud hjelpe oss til å ta tiden iakt.

I Kina pågår, når dette skrives, en voldsom krig. Hundre tusenvis av mennesker står mot hverandre med noen av nutidens mest djevelske krigsredskaper. Tusener drepes hver dag. Uskyldige kvinner og barn drepes og lemlestes. Hvilket gru!

Misjonærene i Kina oplever forferdelige tider. Flere misjonæstasjoner er ødelagt og misjonærene har måttet flykte. Mange har mistet sine eiendeler og står uten eksistensmidler. Husk Kina i bønn. Når vi her hjemme ser oss tilbake og tenker over året som gikk må nok mesteparten av oss erkjenne at vi har grunn til å være takknemlig. Gud har vært god mot oss. Vi føler sikkert også ansvaret over hvor lite vi har satt pris på Guds godhet og hvor lite vi har utrettet i Herrens tjeneste.

Må vi vise at vi er grepet av Gud og at våre medmenneskers nød er lagt på våre hjerter — ikke bare i ord, men også i gjerning.

Misjons-Røstens virke

Også i år har vi mottatt en del nye abonnenter, men langt fra det antall vi ventet.

Saken gikk sin gang og retten frifant oss i det første tiltalepunkt — men fant oss skyldige i et annet, nemlig at vi hadde optatt medlemmer av statskirken i en annen menighet. Men var vi ikke straffskyldig i det første punkt så var vi det heller ikke i det annet. Resultatet blev dog 50 kroner i mult, eller 3 dagers fengsel. Da vi ikke kunde erkjenne oss skyldige, blev vi en dag hentet og innsatt i krets fengsel til avsoning av en dags vann og brød.

Efter at vi var blitt nektet å avholde friluftsmøter innen byens grenser — bekjentgjorde vi møter på «Knatten» utenfor byen. Her til kom skarer av folk sammen og vi hadde herlige bønn- og lovprisningsmøter. Sangen nr. 42 i Maranata, første vers og kor blev ofte sunget.

Vi bad nu meget til Gud om at vi måtte få vårt eget lokale. Der blev åpnet vel så vi snart kunde gå igang med å bygge, og vårt innvielsesmøte hadde vi allerede 30.

Skal vi få budgettet til å balansere i år må nu alle som skylder for kontingent og løssalg sende inn beløpene snarest.

Alt stiger. Utgiftene vokser stadig og vi vil helst slippe å legge på kontingenten. Gjør nu et krafttak og hjelp oss å samle noen abonnenter. Det er noen av våre venner som har skaffet oss flere nye abonnenter. Hjertelig takk skal dere ha.

Bladet vil fortsatt bringe stoff fra misjonsmarken og herhjemme. Oppbyggelig stoff inntas i den utstrekning plassen tillater.

Vinterheftet

Når dette skrives har vi enda noen vinterhefter igjen. Men de blir nok antagelig snart utsolgt. Hvis noen vil hjelpe oss med å selge så bestill snarest. Bestillingene sendes i den orden de innkomper.

Forfremmet til herligheten

Således sier alltid Frelsesarmeen om sine avdøde, og da det er både et sant og meget vakker uttrykk vil jeg benytte det om søster Marthinens, Moss, som er hensovnet på Lovisenberg sykehus, Oslo, lørdag 6.—11. efter en operasjon på dager i forveien. Hun var hustru til eldste bror Marthinens, «Logen», Moss. Begravelsen fant sted fra lokalet «Logen» torsdag 11., og at søster Marthinens var avholdt først og fremst i den forsamling som hun hadde sitt hjem, som også av andre, viste den skare som til siste plass fylte det store lokale. Undertegnet som efter br. Marthinens begjæring tjente ved baren, leste så av Guds bok, om hvad de helliges bortgang fra legemet betyr for Gud, for de som går, og for dem som er tilbake. Efter talen nedlas så et par kranser på baren. Og den blomstersmykkede kiste blev båret ut av menighetens tjenere. Det store følge satte sig i bevegelse mot kirkegården og nu fikk man se en tallrik skare som enkelte anslo til 300—400, følge en avholdt hellig, til det siste hvilested. Thor Sørli talte ved graven om det herlige opstandelseshop som de hellige har. Hvil så i fred, str. Marthinens, inntil det finner sted, som 1. Tes. 4.13 sier, da de hensovede i Kristus først skal opstå.

Januar 1921. All ære til Ham som er — som var og som kommer — Jesus Kristus — menighetens hode. — Lokalet fikk navnet «Tabernaklet».

Nu blev det atter megen avis-skrivning, da folk forarget sig over at vi hadde fått vårt lokale så midt inne i byens centrum. Disse avisskrivninger var til stor reklame for møtene i vårt nye lokale som rummet ca. 1000 mennesker. Folk kom strømmende til møtene, og deres innstilling var svært forskjellig. Mange var dog grepne av de sannheter som blev forkyndt, så som: Jesu snare komme, og et hellig liv som nødvendig beredelse for samme — og dåpen i den Hellige And. Ap. gj. 1: 4—8 og 2: 38. Og de medfølgende tegn for dem som tror. Mark. 16: 15—20. Ja, priset være Herren som i sin store nåde var med og stadfestet ordet med de medfølgende tegn. Hebr. 2: 3—4.

Efter at lokalet var fylt med folk — blev ca. 2000 mennesker

Heret inneholder bidrag av: Didrik T. Solle, O. Karlson, Ruben Dammen, E. Sværtens, Rolf Westfæll, G. Iversen, Gunnar Albjart, K. M. Risvik, Math. Støve, Chr. Ebbestad, Tomine Evensd. m. fl. Prisen er 75 øre.

NYE ABONNENTER

får vinterheftet fritt så langt oplaget rekker.

De frie venner i Norge

Utklipningsføljetongen som fortsætter i 1938 er blitt mottatt med interesse. Såvidt vites er det første gang en samlet oversikt utkommer om de frie venner virksomhet. Følg med fra begynnelsen. Vi har enda en del igjen av de hittil utkomne nr. hvor artiklene har stått. Fra artiklens begynnelse og året ut koster baldet 75 øre. Vinterheftet medregnet.

Kl. 6 var det minneste på «Logen» som dessverre ikke kunde rumme alle som vilde delta. Det blev en stund som aldri vil glemmes. Det var vidnesbyrd av A. Haug, T. Gabrielsen, D. Christoffersen, Sørli og flere. Og at str. Marthinens med sitt hellige vesen hadde innrisset ett eller annet i alles bevissthet kom klart til uttrykk. Mest gripende var det nok, da br. Marthinens stod frem og under den sterkeste bevogret tale om sin elskede, bortgangnes liv og hjemgang. Mens tårer listet sig frem hos ham selv, barna, svigerbarna og andre.

Det var sørgt for rikelig bevertning ved de dekkede bord, og Mossevennene som er kjent for sin friske, vakre sang, sang flere velsignede sanger til opmuntring og glede. Den minnerike fest avsluttedes ved 9.30-tiden. Og ganske sikkert blev br. Marthinens med sin familie styrket og opmuntret i sitt savn og sin sorg ved å se all deltagelse som blev lagt for degen, hvilket forresten br. Marthinens uttrykte i sitt vidnesbyrd.

Med søster Marthinens er en elskelig hustru og mor og en trofast tjenerinne i Guds menighet vandret bort. Hun var en av disse fine, edle sjeler som ikke brammer med mange ord. Stille, beskjeden, full av fred, adlet i livets

stående utenfor som ikke kunde komme inn. I blandt dem var der en hel del opviglere å spottere som ropte og skrek og gjorde en hel opstandelse utenfor lokalet. Politiet måtte jo ta sig av trafikken, og her var optil 10 politier, blev det mig fortalt, som hadde sine hender fulle med å ta vare på uroslifterne. — Møtene gikk sin gang. Mens der var strid og uro utenfor hadde vi det salig innenfor, hvor sangen lød som mange vannes brusen — om Lammet som blev slaktet og kjøpt oss fra jorden til Gud med sitt blod.

Seiren den er vår — seiren den er vår — gjennom soningsblodet — seiren den er vår. Priset være Herren som alltid lar oss vinne seler i Kristus, og ved oss åpenbarer sin kunnskaps duft på hvert sted. 2. Kor. 2: 14.

skole ved sykdom. (Hun var ofte meget syk). Aldri klaget hun og tilfærdig smilte hun og var tilfreds. Et trofast blikk møtte en alltid når man tok henne i hånden og hilste. På henne kan det ord tilpasses som lyder så: Hjerteregalskulte menneske i den uforgjengelige prydeelse med den saktmodige og stille ånd, som er kostelig for Gud. (1. Pet. 3, 4). Hennes minne leve til velsignelse.

Det blir nok en stor tom plass i hjemmet for Marthinens og barna. Gud velsigne dem alle. Møtes og skilles er livets gang. Men skilles og møtes er håpets sang. Snart er Jesus her. Da skal dette dødelige ikledes uddødelighet og dette forjengelige ikledes uforgjengelig. (1. kor. 15, 53).

Ja tenk når døden opslukt er av livet.

og alle tårer evig tørret bort. Og det som døden tok tilbake givet, å under, over under, det blir stort.

Da opfyldes det ord som er skrevet: Døden er opslukt til seier. 1. Kor. 15.14).

Han som vidner dette sier: «Ja, jeg kommer snart». Amen. Kom Herre Jesus! (Apenb. 22, 20).

Daniel Nilsen.

Husk Finnmark

Av et privatbrev tiltales vi oss å følgende utdrag:

Kjære broder i Herren. Jesu gyrebare fred.

Jeg er en av de som reiser heroppe med evangeliet. Har virket i Finnmark i 13 år, og har i disse år fått sett megen nød og elendighet, både timelig og åndelig. Men har også fått sett at evangeliet er en Guds kraft til frelse. Lovet være Herren.

Her er virkelig behov for vidner her nord. Vidner som vil stige ned på det nivå som disse mange står på, for å komme dem til hjelp.

Forleden var jeg en tur ute og vidnet om Gud. Kom til et sted hvor der bodde mange samer. Det blev mig fortalt at der på stedet var en familie som hadde det særlig trangt, og jeg blev bedt om å besøke dem.

En liten jordhytte stod inne i en liten skog. Den var så liten og elendig som denne kunne få blitt. Hytten bestod bare av et rum, og det var kun 5 1/2 alen

velsignet og beriket i sin ånd ved å tenke tilbake på Herrens velsignelse i evangeliets tjeneste.

Efter disse begivenheter fikk vi atter meddelelse fra politiet, at her måtte straks skje en forandring, da de ingen interesse hadde av å avse sine tjenestemenn for å holde orden på våre møter. Vi hadde — priset være Gud — lovet å gå kneveien med alle ting til Ham, og der blev gjort inderlig bønn til Herren av menigheten for et hurtig inngrep av ham. Svaret kom — lovet være Gud — og Herren ga sine tjenerne tanken om forelsbig å ha møtene kun for menn. Dette blev bekjentgjort for de kommende møter, og det var ett herlig syn å se det store lokale fylt med bare menn. Her må jeg få innflette hvordan vi blev forfulgte av den store masse folk, før møtene for menn inntraff. Når vi — Herrens vidner — skulde forlate lokalet var vi etterfulgt av folkemassene som stod utenfor under møtet. Disse var ikke så li-

te ophisset og ropte og skrek efter oss.

Mor til Rein Seehuus (som er hjemme hos Herren) var på det tid kommet på besøk, og som på betryggelse for pøbelen gikk R. fra møtene arm i arm med sin søster og min hustru og jeg arm i arm ved deres side, mens skrikene steg om våre øren.

Møtene for menn viste sig å frem til herlig seier. En av de beste forfølgere kom gråtene frem i bodsbenken, m. fl. andre menn som søkte frelse.

Resultatet av disse møter blev — da folket fikk høre hvad vi la te og forkyndte — at vi vant folks tillid og sympati, så møtene derefter kunde fortsette uten styrelser. Således vender Gud sig Satans anslag til herlig seier for Guds sak.

Håper at disse erindringer vil vekke oss til — med fornyet mot — å stride for den tro som gang er overgitt de hellige.

langt og 5 alen bredt. Der bodde 7 mennesker. Far og mor med 5 barn. Far var syk. Han på sengen, som bestod bare av fyller. Han hadde besøkt barna 10 å 15 ganger i sommer, var fremdeles dårlig. Han var nemlig av en ondartet blasfemi. På en kasse ved ovennevnte, med en liten på fanget, satt fremoverbelet, og gyngende lille. Jeg kunne se blanke tårer dryppe ned i fanget på kassen. Mens jeg satt der inne, kom barna. To smågutter i alderen 10 og 8 år. De hadde kommet utikken og innkjøpet hadde gjort var 1 kg mel og salt i et spann. Ikke underlig de alle var underernæret, blev så grepet da jeg satt der inne, at det var vanskelig å stå på årene tilbake. Men så det tristeste var, at de gjerne de ha kjøpt en bibel, men ikke hatt råd. Det var så mange andre ting pengene måtte betale til.

Hvor her er mange her som virkelig har det vondt, går nu juletiden imøte, men er mange som ikke har noe å dele sig til. Ønsker at Herren nåde å lyse op i de mange hytter og gammer. Da jeg gikk fra disse hytten, lovet jeg snart å komme tilbake og da forsøke å ha noe dem, og da gled der smil over lidende ansikter. Jeg har bedt for disse, og jeg vet at Gud i tid vil komme med sin hjelp, som tror, haster ikke.

Broderhilsen

Didrik T. Solle

Er det noen som vil kjøpe en bibel til disse kan beløpet sendes «Misjons-Røsten» og vil skal sende den til vedkommende familie.

Red

Guds mektige tale

(Salm. 45, 1).

Underfullt og herlig lyder Guds mektige preken utover jorden hans sønns kors. Det samme budskap lyder til keiseren og til beboerne på landeveien. Slik lød den mig en dag da mitt til døden så de og syke hjerter for første gang stanset for denne mektige tale.

Hvordan lød den? Var det dom, anklage og beboerdelsel? Nei! langt fra. Det var «Hør datter, og sønn gjiv akt, og ditt øre i erkjennelse av hvad jeg

er og jeg vil ditt folk som Paulus gjen nær han fikk tale på favne dans bredt. Denne mektige beslutningen hørt dette evighet.

Det var et hørt denne «Om det va Worms som sene så si» Det var mektige tale Judas hus han satt i ry Jus blev ry hvor han s ting. Han er tillatt er ved denne «Jeg kan verd når je tjeneste Je sus.

Det var mig til å evige verd Tonene «Eder en Denne Jer er de tilligvelse «Sonn, va er dig for

Studiek misjona i den meget al for sin v har opp eller len sig til d ute på de De present Anet, ha vært til ne, båd og ved mange som ka i et tre Alb. M meget støtte Imid falt g nødver har va de fo derfor lest er se da ter E misjo hensi hvori te en sjon l. ma dio spro for Gos min kar del aka nin nin der J til

SPREDTE FELTER

Fra Trondheim

Skrives til oss: Skal få hilse fra vennelokken til alle Guds venner at Herren er med oss og velisgjær sitt folk.

«Ja, store ting har Herren gjort imot oss og vi er glade.» Vi hadde en underbar tid da br. Støve var her. Gud velisgne ham igjen for hvad han utrettet her.

Vi har hatt dåp to ganger — 1 bror og 2 søstre. Vi dør i vann, men Herren dør i Anden.

Vi har også underbare bønnemøter hvor Gud stadfester ordet med de medfølgende tegn.

Ja, vi har en stor Gud. Ham tilkommer æren, takken og prisen. Han er verd å tjene og han er verd vår sang. Halleluja!

Gud velisgne dere venner og ha det bra.

Hilsen fra en søster.

Fra Oslo.

Kort inntrykk fra stevnet i Oslo.

Den kan være sin Gud takknemlig som fikk nåde til å delta i stevnet i «38» bededagshelgen. Alltid er disse høststevnene gode, men i år slo det sikkert alle rekorder.

Mange folk samledes til hvert møte, og på aftenmøtene var lokalet som rummer ca. 600 mennesker pakkfullt. En mektig ånd hvilte over møtene og mange sjele bøiet sig for Gud, mens andre var fremme og søkte mere av hvad han kan gi.

Mange predikanter deltok også i stevnet og det var en fryd for oss å få være sammen disse 4 dagene det varte. En god forståelse rådet blandt predikantene, alle tok hensyn til hverandre og takket Gud for den han åpnet for.

Menigheten i Møllergt. 38 har all ære av sitt arrangement. All

gikk fullstendig knirkefritt alle dagene. Og fellesmiddagen i Lærerenhus var en feststund av de sjeldne. Der var sang og vidnesbyrd også og vi forstod det er ennå mange som daglig vandrer med sin Gud.

Det er vanskelig å trekke frem et enkelt møte fremfor de andre i dette stevne, da alle var nesten like strålende. Allikevel tror jeg jeg tør si at ungdoms festen på lørdag var noe utenom alt.

Thor Sørle sa at han syntes det var som i de gode gamle dager. Og jeg tror bestemt at de av de gamle som mener at ungdommen før i tiden levte et mere dypt og alvorlig kristenliv en de nu for tiden, skulde sikkert under denne

«esten blitt kraftig beskjemet ved å høre de unges livsfriske vidnesbyrd. Gud er nok den samme for ungdommen idag som før i tiden.

Menigheten i Møllergaten 38 har mange gode krefter både blandt de eldre og yngre. Den har store muligheter syns man å forstå og står sikkert foran en oppgangsperiode. Lykke til. Gud vil la det lykkes!

Ruben Dammen.

Fra slagmarken

Da vi vet at flere ønsker å høre fra oss gjennom «Røsten», så kan vi med fritt mot si: «Hittil har Herren hjulpet» (1. Salm. 7, 12).

Satan med all sin list og hykleri har aldri noen gang kunnet rive oss bort fra Jesus Kristus. (2. Kor. 1, 21—22).

Jesus er større for hjertet enn hele verdens herligheter. Ingen ting kan skille oss fra ham. (Rom. 8, 35—39). Gud være evig takk.

Han har all makt i himmelen og på jord. (Matt. 28). Denne sterke makt bor i de hellige hjertet. Grunntekstens ord er: «Kristus i eder» o.s. v. (Kol. 1, 27, Ef. 3, 17, Joh. 14, 23, kap. 17, 23). «Den som er i eder, er større enn den som er i verden». (1. Joh. 4).

et vårt land. Det lyder som det største spot-ord mot kristendommen og Jesu forsoningsverk. Denne litteratur skal spredes rundt i tusener hjem og så tvilens sed i mange barn og unges hjertet. Men hvilken dom vil ikke en slik manna få en dag!

Det er nettopp et slikt undergravningsarbeide som fører et folk til ruin — til fall. I skolene ribber man snart barna for religionsundervisningen og mange av de som lærer de små tror ikke Bibelen ord selv. De sår altså tvil inn i barnehjertet. Høsten efter en slik utsæd kan ikke bli noe annet enn et gruffullt frafall fra den levende Gud.

Hvad gjør så de sande Guds barn eller Guds menighet? Gir de efter og lar foreldrene barna gå sine egne veier efter som de selv har lyst? — Motgiftens består i å gi barna mere vekt på religionsundervisningen for barna i forsamlingsene. Her legger vi grunnen til deres fremtidige liv. At ansvaret hos Guds folk er stort bør vi kunne se i denne tid. Og aldri har vel tiden vært i behov av flere hellige menn og kvinner enn nettopp idag. Menn som vil gi sig helt for Herren! — Kvinner som vil føre sine barn frem til den sande opplevelse av frelsen.

Stefan P. Trøber.

Ja, dette er en alvorlig sak og hver menighet bør sette all kraft inn på å få igang religionsskoler.

G. I.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFÉEN (Trygve Gabrielsen)

Ploens gt. 2 b II, ved Youngstovet, Oslo.

Gud middag, Kaffe og smørbrød.

minst av hensyn til de større fordringer de belgiske myndigheter stiller til misjonærens kvalifikasjoner — og står derfor gjerfiksasjoner — og står derfor gjerfiksasjoner til dem som måtte ønske det.

Danvik pr. Drammen den 19. november 1937.

Erling Syvertsen.

Frafall

Når jeg nevner frafall er ikke tanken spesielt rettet på de enkelte mennesker som engang har vært omvendt til Gud og så faller vekk, men særlig den grufulle årsrættning og bølge av anti-kristelig propaganda som overskyller vårt land nu om dagene. De troende har talt og sett og gått med på meget gjennom tiden, men hvad ungdommen og barna nu suger i sig dommen og gudshæst, vil få av råttenhet og gudshæst, vil få av hvert sant Guds barn til å reagere. Vi må komme med kraftig motgift!

Et frafall skjer ikke på en dag, hverken når det gjelder enkeltperson eller et helt folk. Men det begynner i det ubetydelige og vokser sig suksessivt frem til det værre. Hvem kunde vel tenke sig for endel år tilbake at fremstående menn i samfundet fritt og åpent forteller at det ingen Gud er til, ingen engler, ingen himmel og intet liv efter dette? Og forteller barna at det er bare nonsens at en Frelser blev født og døde på et kors. Nei, vi vilde alle som en ha rystet på hodet og vi vilde ha satt all kraft inn for å få dempet en slik publisering av frekk gudshæst. Men hvad gjør vi idag når vi ser landet overskyles av en slik årsrættning? Mener vi det skal være slik?

En av de som gjør sig særlig bemerket i disse dager med et av sine dikt, eller som det skal være «Julesang», er uten tvil forfatteren Arnulf Øverland. Noe lignende har jeg virkelig ikke sett på trykk her

ne kom også Gundersen med og deltok sammen med Utne og siden arbeidet de sammen der.

Møtene holdtes i husene og de som fra først av åpnet sine hjem for den «nye bevegelsen», som den kaltes, var Martin Agnes og Aksel Kløftene m. flere. I 1920 brøt det ut en stor vekselse. Mange blev frelst og døpt i vann, og flere blev også døpt i den Hellig-And.

Blandt de som deltok i møtene der var foruten brødrene Gundersen og Utne også August Andersen fra Rygge og evangelist Alfred Andreassen fra Fredrikstad. Vekselen fortsatte og i 1921 blev bedehuset bygget. Det blev vist stor oppfjerve av vennene og på det første møte hvor det til bedehus blev optatt inntok visstnok ca. tre tusen kroner — et meget fint resultat.

Br. Utne blev meget syk og innlagt til operasjon på sykehus i Moss og det så ut som han ikke skulde overstå det.

Brødrene Wold, Martinsen og Lind, Moss, besøkte ham og bad for ham og fra den stund vente sykdommen sig og han blev frisk igjen.

Imidlertid fortsatte møtene der og Gundersen m. flere deltok i møtene hele tiden.

Siden har de hatt flere vekselser der og flokken vokste. Flere frie predikanter har i årenes løp virket der.

Vekselen begynte i Lervik og utbredte sig til Saltnes og omegn. Av predikanter som har vært brukt av Gud i vekselstider kan nevnes: Kjellås, Moger og Harald Spørensen. Vennene har ordnet sig som en fri forsamling og har innsatt eldstebrødre og forstander.

Forstander er dattersønn av «gamle Lervik» (som han kaltes), Lars Lervik, Onsjø.

De har ikke innskrivning. Som sangbok benyttes Schibboleth. De arbeider for flere misjonærer. Blandt andre støtter de Kina-misjonær Helga Lundeby, som er fra Råde. Hun tilhører forsamlingen i «Logen», Moss.

er, og jeg vil frelse dig helt. Glem ditt folk som du før elsket.»

Paulus glemte det som var bak når han fikk høre denne mektige tale og favnede frelseren. Johannes peker på ham hin aften ved Jordens bredde. Han hadde også hørt denne mektige tale og dette fødte hans beslutning i deres hjerter som hørte dette å følge Jesus for tid og evighet.

Det var efter at Luther hadde hørt denne mektige tale at han sa: «Om det var så mange djæver i Worms som det er taksten på husene så skal jeg dit.»

Det var efter å ha hørt denne mektige tale som bragte ham fra Judas hus til den rette gate, hvor han satt blinn og bad til Gud, Paulus blev rykket til den 3. himmel hvor han så og hørte underlige ting. Han hørte ord som det ikke er tillatt et menneske å tale. Det var denne tale som fikk ham til å si: «Jeg akter ikke mitt liv et ord verd når jeg bare kan fullføre den tjeneste jeg fikk av den herre Jesus.»

Det var denne tale som fikk mig til å lytte på tonene fra den evige verden.

Tonene lød slik: «Eder er idag en frelser født.»

Denne tale led intill jeg roppte: Jeg er den største synden. Er det tilgivelse for mig? Røsten lød igjen: «Sunn, var frimodig, dine synden er dig forlatte.» Halleluja!

Karl Brodtn.

Studiekurser for Congo-misjonærer.

I den senere tid har det vært meget almindelig at misjonærer før sin utreise til Belgisk Congo har oppholdt sig i Belgia i kortere eller lengre tid for å dyktiggjøre sig til de oppgaver som venter dem ute på misjonsmarken.

De protestantiske misjonærens representant i Belgia, dr. Henri Anet, har gjennom en rekke år vært til stor hjelp for misjonærene, både ved direkte undervisning og ved råd og veiledning i de mange forskjellige situasjoner som kan opstå ved et studieophold i et fremmed land. Bl. a. har br. Alb. M. Christiansen alltid vært meget takknemlig for all den støtte han har fått av dr. Anet.

Imidlertid har det naturligvis falt ganske kostbart å få den nødvendige undervisning, når man har vært henvist til enetimer hos de forskjellige lærere. Det er derfor med stor interesse jeg har lest en meddelelse som jeg i disse dager har mottatt fra sekretæren Emory Ross i NordAmerikas misjonskonferanses Afrika-komite.

hvor han opplyser at det nu er hensikten — om Gud vil — å starte en rekke studiekurser for misjonærer i Bryssel, det første fra 1. mars til medio juli 1938 og det annet fra 1. oktober 1938 til medio februar 1939.

Undervisningen vil omfatte språk — fransk og grunnrisset for Bantu, misjonshistorie, Congo geografi, historie, lover og administrasjon m. m. For misjonskandidater som ikke er i besiddelse av de nødvendige forkunnskaper i fransk vil det bli anledning til å få forhåndsundervisning i dette fag i to a tre måneder.

Jeg er overbevist om at dette tiltak vil være av stor betydning for misjonærer som er kalt til å arbeide i Belgisk Congo — ikke

er, og jeg vil frelse dig helt. Glem ditt folk som du før elsket.»

Paulus glemte det som var bak når han fikk høre denne mektige tale og favnede frelseren. Johannes peker på ham hin aften ved Jordens bredde. Han hadde også hørt denne mektige tale og dette fødte hans beslutning i deres hjerter som hørte dette å følge Jesus for tid og evighet.

Det var efter at Luther hadde hørt denne mektige tale at han sa: «Om det var så mange djæver i Worms som det er taksten på husene så skal jeg dit.»

Det var efter å ha hørt denne mektige tale som bragte ham fra Judas hus til den rette gate, hvor han satt blinn og bad til Gud, Paulus blev rykket til den 3. himmel hvor han så og hørte underlige ting. Han hørte ord som det ikke er tillatt et menneske å tale. Det var denne tale som fikk ham til å si: «Jeg akter ikke mitt liv et ord verd når jeg bare kan fullføre den tjeneste jeg fikk av den herre Jesus.»

Det var denne tale som fikk mig til å lytte på tonene fra den evige verden.

Tonene lød slik: «Eder er idag en frelser født.»

Denne tale led intill jeg roppte: Jeg er den største synden. Er det tilgivelse for mig? Røsten lød igjen: «Sunn, var frimodig, dine synden er dig forlatte.» Halleluja!

Karl Brodtn.

Studiekurser for Congo-misjonærer.

I den senere tid har det vært meget almindelig at misjonærer før sin utreise til Belgisk Congo har oppholdt sig i Belgia i kortere eller lengre tid for å dyktiggjøre sig til de oppgaver som venter dem ute på misjonsmarken.

De protestantiske misjonærens representant i Belgia, dr. Henri Anet, har gjennom en rekke år vært til stor hjelp for misjonærene, både ved direkte undervisning og ved råd og veiledning i de mange forskjellige situasjoner som kan opstå ved et studieophold i et fremmed land. Bl. a. har br. Alb. M. Christiansen alltid vært meget takknemlig for all den støtte han har fått av dr. Anet.

Imidlertid har det naturligvis falt ganske kostbart å få den nødvendige undervisning, når man har vært henvist til enetimer hos de forskjellige lærere. Det er derfor med stor interesse jeg har lest en meddelelse som jeg i disse dager har mottatt fra sekretæren Emory Ross i NordAmerikas misjonskonferanses Afrika-komite.

hvor han opplyser at det nu er hensikten — om Gud vil — å starte en rekke studiekurser for misjonærer i Bryssel, det første fra 1. mars til medio juli 1938 og det annet fra 1. oktober 1938 til medio februar 1939.

Undervisningen vil omfatte språk — fransk og grunnrisset for Bantu, misjonshistorie, Congo geografi, historie, lover og administrasjon m. m. For misjonskandidater som ikke er i besiddelse av de nødvendige forkunnskaper i fransk vil det bli anledning til å få forhåndsundervisning i dette fag i to a tre måneder.

Jeg er overbevist om at dette tiltak vil være av stor betydning for misjonærer som er kalt til å arbeide i Belgisk Congo — ikke

er, og jeg vil frelse dig helt. Glem ditt folk som du før elsket.»

Paulus glemte det som var bak når han fikk høre denne mektige tale og favnede frelseren. Johannes peker på ham hin aften ved Jordens bredde. Han hadde også hørt denne mektige tale og dette fødte hans beslutning i deres hjerter som hørte dette å følge Jesus for tid og evighet.

